

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

06 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Țepordei Ghenadie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Strășeni din 27 iulie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui:

***Pahomi Nicolae Gheorghe**, născut la
xxxxx, originar și locuitor în r-nul xxxx, s.
xxxx, str. xxxx,*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.07.2015 - 27.07.2016;

Instanța de apel: 26.08.2015 - 26.04.2017;

Instanța de recurs: 04.07.2017- 06.09.2017,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 27 iulie 2016, a fost încetat procesul penal în baza art. 155 Cod penal, în privința lui Pahomi Nicolae, în legătură cu împăcarea părților.

Tot prin aceeași sentință, Pahomi Nicolae a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal la 5 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art. 166 alin. (2), lit. d), f) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Pahomi Nicolae i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, fără amendă, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a stabilit că, la 19 septembrie 2013, aproximativ la ora 17.00, Pahomi Nicolae aflându-se în gospodăria casei cu nr. xx din str. xxxx din s. xxxx, r-nul xxxx și acționând prin

participație simplă cu o persoană neidentificată pe nume „Vasile”, ambii fiind în stare de ebrietate alcoolică și având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, aplicând violența fizică nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, în mod deschis au sustras de la Cebotari Ion, telefonul mobil de model „Nokia 101” în valoare de 650 lei și mijloace bănești în sumă de 270 lei, cauzând astfel părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă totală de 920 lei.

Astfel, instanța de fond a constatat că prin aceste acțiuni Pahomi Nicolae a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal.

Tot el, în noaptea de 19 spre 20 septembrie 2013, acționând de comun acord cu aceeași persoană pe nume „Vasile” în vederea continuării acțiunilor criminale, forțat l-au dus pe Cebotari Ion contrar voinței ultimului în beciul aceleiași gospodării, unde legându-i cu o funie mâinile și picioarele l-au privat ilegal de libertate și ținut până spre dimineață, timp în care au continuat să-l insulte și să-i aplice cu un ram de pom multiple lovituri în diferite regiuni ale corpului, provocându-i astfel dureri.

Instanța de fond a stabilit că prin acțiunile date, Pahomi Nicolae a comis infracțiunea prevăzută de art. 166 alin. (2), lit. d), f) Cod penal.

Tot el, în dimineața zilei de 20 septembrie 2013, aproximativ ora 05.00, acționând prin participație cu aceeași persoană în vederea continuării acțiunilor infracționale până la capăt, l-au scos cu forța pe Cebotari Ion din beci și a pornit cu el spre fântâna din curtea aceleiași gospodării, amenințându-l cu omor și anume, că-l vor arunca în fântână, existând pericolul realizării acestei amenințări.

Prin aceste acțiuni, instanța de fond a considerat că Pahomi Nicolae a comis infracțiunea prevăzută de art. 155 Cod penal.

3. Nefiind de acord cu sentința procurorul a declarat apel solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Pahomi Nicolae să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal la 6 ani închisoare și în baza art. 166 alin. (2) lit. d), f) Cod penal la 5 ani închisoare, iar în temeiul art. 84 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsă definitivă de 11 ani închisoare.

În motivarea apelului a invocat că:

- la numirea pedepsei lui Pahomi Nicolae, instanța de fond nu a luat în considerație că urmare a infracțiunii părții vătămate i-au fost cauzate multiple leziuni, circumstanțe care dovedesc caracterul agresiv al inculpatului și care stabilesc că, în cadrul conflictului inculpatul nu s-a limitat doar la încălcarea ordinii publice dar și la aplicarea multiplelor lovituri. De asemenea, nu s-a luat în considerație la numirea pedepsei și faptul că Pahomi Nicolae anterior a fost condamnat de mai multe ori pentru comiterea infracțiunilor cu intenție, totodată s-a omis și comportamentul inculpatului după comiterea infracțiunii, instanța de fond neavând astfel temeiuri pentru aplicarea unei pedepse atât de blânde;

- nu s-a luat în considerație că, infracțiunile au fost comise împreună cu alte persoane, identitatea cărora inculpatul a ascuns-o, astfel că instanța de fond neîntemeiat și fără temeuri juridice a aplicat inculpatului în baza art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) și art. 166 alin. (2), lit. d), f) Cod penal, pedepse penale minime, fără a lua în considerație gravitatea infracțiunilor comise, precum și urmările prejudiciabile survenite, astfel nefiind certă atingerea scopului legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și avocatul Panuș Liliana în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare pe art. 187 alin. (2), lit. b), e), f) Cod penal, pe motiv că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, iar în baza art. 166 alin. (2), lit. d), f) Cod penal, din motiv că ultimul nu a comis fapta infracțională.

În motivarea cerințelor a invocat:

- vina inculpatului nu a fost dovedită prin careva probe, iar instanța de fond neîntemeiat a omis să ia în considerație declarațiile lui, de asemenea nu a fost dovedit faptul sustragerii telefonului de la partea vătămată, deoarece atât din declarațiile pătimitului cât și din declarațiile martorilor reiese că partea vătămată benevol a dat telefonul mobil inculpatului, singur l-a scos din buzunar, la fel ca și banii, deoarece conștientiza că este dator inculpatului;

- instanța de fond urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate, care fiind audiat de patru ori în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond a depus declarații contradictorii, ultimul a menționat că are frică de părinți, de aceea a mințit pentru prima dată la poliție, pentru ca el să nu fie pedepsit de părinții săi ce nu îi permiteau să părăsească mun. Chișinău.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 au fost respinse apelurile, ca nefondate, cu menținerea sentinței instanței de fond.

4.1. În urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelanților, instanța de apel a ajuns la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului în comiterea faptelor infracționale incriminate, astfel că la acest capitol se rețin drept declarative argumentele atât ale inculpatului, cât și ale apărătorului acestuia cu referire la faptul că învinuirea este formală și nu este confirmată prin probe.

Instanța de apel a considerat că vina inculpatului este dovedită prin probele administrate și cercetate conform art. 101 Cod de procedură penală și respectiv, a respins alegațiile apărătorului referitor la faptul că declarațiile părții vătămate nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece acestea sunt diferite, or, fiind audiată atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond, reiese că acesta a fost dus forțat în s. Lozova, totodată pătimitul a

concretizat că dânsul personal a scos telefonul mobil din buzunarul său, însă telefonul i-a fost smuls din mână anume de către inculpat, care la fel a și scos cartela din telefon, ulterior i-a luat banii pe care îi avea și a fost legat în beci, după care a fost urcat în automobil.

Mai mult, din declarațiile martorilor Globa Gheorghe, Gavriliță Gheorghe și Mămăliga Dumitru, reiese cert intenția inculpatului în comiterea jafului, cât și răpirea lui Cebotari Ion, cu amenințarea cu moartea, pe fundalul unor pretinse datorii pe care le invoca Pahomi Nicolae, precum că pătimitul le-ar fi avut față de dânsul, din cauza unui furt în sumă de 1000 dolari SUA, de la moșul său, fiind astfel evident scopul și motivul infracțiunilor comise de către inculpat, care a fost unul de a speria pătimitul, pentru a pretinde de la acesta o careva datorie neconfirmată.

Prin urmare, Colegiul penal a ajuns la ferma convingere că careva temeieri pentru a interveni în sentința contestată, la capitolul încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, lipsesc, actul judecătoresc contestat fiind legal, întemeiat și motivat.

Referitor la numirea pedepsei, instanța a considerat concluzia instanței de fond corespunzătoare stării de drept și întemeiată din punct de vedere al principiilor și criteriilor stabilirii pedepsei penale, astfel că nici alegațiile procurorului nu pot constitui temei pentru aplicarea față de inculpat a unei pedepse privative de libertate mai sever așa cum pledează ultimul, iar corectarea și reeducarea lui Pahomi Nicolae este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse în formă de închisoare, în convingerea că pedeapsa numită va avea un impact pozitiv asupra conștientizării de către inculpat a pericolului infracțiunilor comise.

5. Avocatul Țepordei Ghenadie în numele inculpatului a depus recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea hotărârilor, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele de judecată nu și-au întemeiat concluziile pe probe directe, pertinente și concludente, care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate, or, nefondat s-a ținut cont de declarațiile părții vătămate, care sunt contradictorii și se contrazic cu declarațiile martorilor.

6. Asupra recursului a depus referință procurorul, prin care s-a expus întru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece lipsesc temeieri de casare a hotărârii contestate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva*

hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului rezultă că avocatul invocă ca temeiuri de recurs pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și își expune dezacordul cu aprecierea eronată a probelor administrate în cauza penală.

Astfel, pct. 6 al articolului menționat, prevede că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, însă recurentul indicând această eroare de drept, nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii de recurs înaintată și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă și prin urmare, prevederile art.427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, nu-și găsește confirmare la examinarea cauzei în ordine de recurs ordinar.

Referitor la presupusa eroare prevăzută la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța menționează că acest temei de casare nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Se reține că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, dar trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurenților, în sensul că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunilor imputate, Colegiul o consideră neîntemeiată.

La acest capitol se remarcă că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Astfel, instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor apelanților, pe care Colegiul le însușește.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că situația de fapt a fost just stabilită de către instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și expus în pct.4.1. a prezentei decizii, încadrarea juridică dată faptelor este corectă și corespunde situației de fapt reținute, corect instanța ajungând la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe.

De asemenea, Colegiul penal menționează că argumentul precum că, *nu au fost întrunite elementele infracțiunii* este neîntemeiat și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, or, instanța inferioară corect a conchis că în acțiunile lui Pahomi Nicolae sunt prezente toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f), 166 alin. (2) lit. d), f) și 155 Cod penal, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În urma celor expuse, Colegiul penal constată că hotărârea recurată corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, este întemeiată, iar temeiurile invocate nu persistă în cauză. Argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate și prin urmare, prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursului declarat, pe motiv că acesta este vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Țepordei Ghenadie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui Pahomi Nicolae, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 20 septembrie 2017.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun